

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 15, 35000 Slavonski Brod

Poslovni broj: P-182/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A | R J E Š E N J E

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sutkinji toga suda Marini Smaić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Jure Pehara iz Slavanskog Broda, OIB: 75547101585, Slavonska 54, zastupanog po punomoćniku Krešimiru Bogdanu, odvjetniku u Slavonskom Brodu, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d., Zagreb, OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupane po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave 10. lipnja 2026., u nazočnosti punomoćnika tužitelja odvjetnika Krešimira Bogdana, u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, nakon javne objave presude 22. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je članak 20 st.1. točka „ F “ Ugovora o kreditu br. 545/3 između tužitelja Jure Pehara iz Slavanskog Broda, Slavonska br.54, OIB: 75547101585 kao korisnika kredita i tuženika Zagrebačke banke d.d. Zagreb, Trg Bana Josipa Jelačića 10 OIB: 92963223473 kao Banke, kojim je ugovorena obveza tužitelja da plati sve naknade i troškove sukladno važećoj Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor, ništetna.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d., Zagreb, OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, da tužitelju Juri Pehar iz Slavanskog Broda, OIB: 75547101585, Slavonska 54, isplati iznos od 212,00 eura (slovima: dvije stotine dvanaest eura) sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 1. studenog 2003. do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 30. lipnja 2023. po stopi zatezne kamate koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta u iznosu od 2,5% godišnje uvećanoj za 3 postotna poena, a od 1. srpnja

2023. do 31. prosinca 2023. po stopi zatezne kamate koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta u iznosu od 4% godišnje uvećanoj za 3 postotna poena, a od 1. siječnja 2024. pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d., Zagreb, OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, da tužitelju Juri Pehar iz Slavanskog Broda, OIB: 75547101585, Slavonska 54 naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 275,30 eura (slovima: dvije stotine sedamdeset pet eura trideset centi) sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 22. srpnja 2026. do isplate, po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjeva tužitelja za naknadu troškova postupka u preostalom dijelu za iznos od 656,25 eura (slovima: šest stotina pedeset šest eura dvadeset pet centi), kao neosnovan.

V. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka u cijelosti kao neosnovan.

riješio je

Odbija se kao neosnovan prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Slavanskom Brodu koji je istaknuo tuženik u odgovoru na tužbu.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženim dana 21. studenog 2003. potpisao Ugovor o namjenskom kreditu br. 545/3 te da je člankom 20 stavak 1. Točka „F „ ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno važećoj Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor. Člankom 1 ugovora o kreditu tuženi je tužitelju odobrio kredit u iznosu od 10.600,00 Eura u kunskoj protuvrijednosti, koji je tužitelj bio u obvezi vraćati u mjesečnim anuitetima uz redovnu i interkalarnu kamatu sukladno čl.2. ugovora. Rok otplate kredita bio je 20 godina.

1.2. Dalje navodi da je dana 31. listopada 2003. tuženi tužitelju naplatio naknadu za obradu kredita u iznosu od 212,00 eura. Kao što je razvidno iz Ugovora o kreditu plaćanje naknade unaprijed je formulirano u ugovoru, a tužitelj na nju i na njezinu visinu nije mogao imati niti je imao ikakav utjecaj. Prilikom traženja kredite nije niti znao kolika je naknada, a istu je morao platiti i prije datuma odobrenja koji je bio dana

17.11.2003.god. Tuženi s tužiteljem u odnosu na navedeni članak nije pregovarao, niti mu je pružio mogućnost bilo kakvih pregovora. Iz navedenog članka 1. Ugovora o kreditu nije razvidno od čega se sastoji ulazna naknada i koje je to troškove tuženi imao. Evidentno je da takva ugovorna odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja.

1.3. Nadalje, da je Sud EU svojim presudama C-84/19 i C-224/19 nedvojbeno utvrdio da banke ne smiju ugovarati nikakve troškove obrade kredita, i da su takve ugovorne odredbe nepoštene. Županijski sud u Zagrebu potvrdio je dna 20. srpnja 2021. presudom GŽ-1368/21 pravomoćnost presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu i time je utvrdio za dva ugovora o kreditu ništetnost ulazne naknade za obradu kredita.

1.4. Tužitelj navodi da u stvarnosti tužitelj i tuženik nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu odnosno način na koji će način biti obračunata ulazna naknada i kolika će ona biti. Dakle, već samim sklapanjem ugovora koji sadrži predmetne odredbe, a o kojima se izvjesno nije pojedinačno pregovaralo, neravnoteža u pravima i obvezama je znatna i postoji jer se radi o odredbama u tipskim formuliranim ugovorima sastavljenim od strane tuženika, unaprijed, bez pojedinačnog pregovaranja u kojem potrošač preuzima rizik i ne znajući za njega jer o tome nije informiran, tuženik nije raspolagao informacijama koje bi mu omogućile shvaćanje pravnih posljedica koje za njega iz tih odredaba proizlaze, i nije se odrekao pravne zaštite koje mu jamči Direktiva 93/13.

1.5. Nadalje, da sukladno odredbi čl. 323.st.1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

Sukladno odredbi st.2.istoga članka ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

1.6. U smislu odredbe članka 1111. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Pod prijelazom imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom. Obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. U smislu odredbe čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kao lex specialis Zakon o zaštiti potrošača (čl.81.ZZP 2003 i čl.96 ZZP 2007. formulacijom doslovno se prevodi čl. 3 Direktive br. 93/13 EEC od 05.travnja 1993. – presuda VTS PŽ-7129/13-4- str.8) propisuje pojam nepoštene ugovorne odredbe gdje se između ostalog navodi da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; smatra se da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj dok je čl.102. istog Zakona propisano da je nepoštena odredba ništetna.

1.7. Tužitelj navodi da prema odredbi članka 37. stavka 1. Zakona o parničnom postupku ako jedna tužba protiv istog tuženika obuhvaća više zahtjeva koji se temelje

na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, vrijednost predmeta spora se određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva. U konkretnom slučaju tužitelj je istaknuo više tužbenih zahtjeva i to zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe i restitucijski zahtjev za isplatu iznosa od 212,00 eura isplaćenog na temelju ništetne odredbe, dakle zahtjeve koji se temelji na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi te je u tužbi naznačio vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.539,23 eura kao zbroj iznosa od 1.327,23 eura i iznosa od 212,00 eura.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu prigovara vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj u tužbi te navodi da je tužitelj vrijednost predmeta spora naznačio u iznosu od 1.539,23 eura dok tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 212,00 eura slijedom čega je vrijednost predmeta spora očito suviše visoko naznačena te se postavlja pitanje prava na naknadu troškova postupka. Tuženik ovdje upućuje i na odluku Županijskog suda u Varaždinu posl. br. GŽ-286/2024-2 od dana 15. svibnja 2024. te predlaže naslovnom sudu da temeljem odredbe članka 40. stavka. 3. ZPP-a rješenjem odredi vrijednost predmeta spora prema utuženom iznosu od gore navedenih 212,00 eura.

2.1. Prije upuštanja u raspravljanje u ovoj pravnoj stvari, sudu skreće pažnju da je odredbom čl.18. Ugovora o kreditu broj 545/3 od 20.11.2003. godine. (dalje: Ugovor o kreditu) za slučaj spora ugovorena nadležnost suda u Zagrebu čime su ugovorne strane, tuženik i tužitelj ugovorom potvrdili zakonske odredbe o opće mjesnoj nadležnosti za tuženika, i to odredbe čl. 46. i 48. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 148/11. pročišćeni tekst, 25/13., 28/13., 89/14., 70/19., 80/22. i 114/22., 155/2023., 146/25., dalje: ZPP). Dakle, sud čija je nadležnost sporazumno određena i sud čija je nadležnost za suđenje ustanovljena zakonom su istovjetni pa je za suđenje u ovoj stvari nedvojbeno mjesno nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu, stoga predlaže sudu staviti izvan snage poziv za davanje odgovora na tužbu te se oglasiti mjesno nenadležnim i predmet ustupiti mjesno nadležnom Općinskom građanskom sudu u Zagrebu.

2.2. U cijelosti spori osnovanost i visinu postavljenog tužbenog zahtjeva, osporava navode tužitelja da bi se prethodno navedena ugovorna odredba imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom te dodaje da tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, 19/2022) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača.

2.3. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga te navodi da iz potvrde koja je dostavljena od strane tužitelja nije jasno vidljivo po kojem je ugovoru naplaćen predmetni iznos, kao i kojeg datuma pa se postavlja pitanje je li tužitelju ikada naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva po predmetnom ugovoru o kreditu. Slijedom navedenog tuženik ističe nepostojanje pravnog interesa na strani tužitelja i predlaže naslovnom sudu da pozove tužitelja na dostavu jasno čitljive potvrde iz koje bi bilo razvidno je li naknada naplaćena, u kojem iznosu i kojeg datuma.

2.4. Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva te da sukladno odredbi čl. 57. ZPP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu

ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

2.5. Tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, dakle, tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Tuženik navodi da je tužitelja o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužitelju jasno iskomunicirala da postoji obveza tužitelja, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita. napominje da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita (dakle, tužitelj je odmah bio upoznat s ekonomskim posljedicama ugovaranja kredita), a ista je pokrivala troškove poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Tuženik ukazuje na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.).

2.6. Tuženik također ističe (suprotno navodima tužitelja) da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZZP-a.

2.7. Ističe prigovor zastare na ovo potraživanje tužitelja, jer je naknada navodno naplaćena 2003. godine. Obzirom da je navodno plaćanje naknade izvršeno 2003. godine, od dana plaćanja naknade pa do podnošenja ove tužbe proteklo je više od 5 godina, što dakle čini da je potraživanje tužitelja u zastari. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate od dana 1.11.2003. godine, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Poziva se na odredbu članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnica, a što tuženik osporava, tuženika smatra da bi tužitelj eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat

stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim.

2.8. Zaključno predlaže sudu da odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. Činjenicu postojanja predmetnog ugovora, ispunjenje ništetnih obveza i njihovu visinu tužitelj je predložio utvrditi uvidom u predmetni Ugovor i njemu priložene isprave i saslušanjem tužitelja kao parnične stranke u svrhu dokazivanja.

4. U provedenom dokaznom postupku, a radi ocjene osnovanosti tužbenog zahtjeva u skladu sa odredbom članka 220. ZPP sud je izvršio uvid i pročitao je dokumentaciju priloženu uz tužbu i to Ugovor o namjenskom kreditu od 21. studenog 2003. i Otplatnu tablicu kredita br 545/3 (str. 11-12 spisa) te je saslušan tužitelj kao stranka u svrhu dokazivanja (str. 140-143 spisa).

4.1. Daljnje dokaze nije sud provodio iz razloga što bi isto bilo protivno načelu ekonomičnosti u smislu odredbe članka 10. stavka 1. ZPP, kao i ovlastima suda da u parničnom postupku izvede samo one dokaze koje su stranke predložile, a činjenično stanje u postupku je dovoljno utvrđeno za donošenje meritorne odluke.

4.2. Ocjenom svakog provedenog dokaza zasebno te svih zajedno u smislu odredbe članka 8. ZPP sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti odredbe članka 20 st.1. točka „ F “ Ugovora o kreditu br. 545/3 sklopljenog između tužitelja i tuženika, a kojom je ugovorena obveza tužitelja da plati tuženiku sve naknade i troškove sukladno važećoj Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor, a sukladno kojoj odredbi je tuženik tužitelju naplatio tzv. ulaznu naknadu (naknadu za obradu kreditnog zahtjeva) dana 31. listopada 2003. u iznosu 212,00 eura.

6. Sud je utvrdio kako među parničnim strankama nije sporno da su parnične stranke dana 21. studenog 2003. sklopile Ugovor o namjenskom kreditu prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 10.600,00 eura.

6.1. Nije sporno da se radi o tipskom ugovoru niti da je odredbom članka 20 st.1. točka „ F “ Ugovora o kreditu br. 545/3 ugovoreno da je tužitelj obavezan platiti tuženiku sve naknade i troškove sukladno važećoj Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor.

6.3. Sve navedene činjenice nedvojbeno proizlaze i iz materijalnih dokaza priloženih u spisu. Pročitane materijalne dokumentacije sud je u cijelosti prihvatio jer nitko od stranaka nije sporio njezinu vjerodostojnost.

6.4. Nadalje, iz članka 6. Ugovora je vidljivo da se radi o namjenskom kreditu za dovršenje kuće, što znači da se radi o potrošačkom ugovoru, odnosno da tužitelj ima svojstvo potrošača. Iz Ugovora je jasno vidljivo da se radi o tipskom Ugovoru, a ovu činjenicu potvrdio je i tužitelj u svom iskazu.

7. Sporna je mjesna nadležnost ovoga suda, osnovanost kako deklaratornog tako i kondemnatornog tužbenog zahtjeva, ima li tužitelj svojstvo potrošača te je li nastupila zastara utuženog potraživanja. Sporno je je li tužitelj tuženiku platio ulaznu naknadu dana 31. listopada 2003. u iznosu 212,00 eura.

7.1. Između parničnih stranaka bila je sporna i vrijednost predmeta spora (dalje: vps) budući da je tužitelj u tužbi naznačio vps u iznosu 1.539,00 eura. S obzirom da je tuženik u odgovoru na tužbu prigovorio naznačenoj vrijednosti predmeta spora smatrajući da je tužitelj vps suviše visoko označio, (raspravnim) rješenjem od 10. lipnja 2026. sud je utvrdio vrijednost predmeta spora u iznosu 212,00 eura prema vrijednosti kondemnatornog zahtjeva u skladu sa odredbom članka 40. stavka 3. ZPP jer

deklaratorni zahtjev koji je u ovom predmetu istaknut uz zahtjev za činidbu služi isključivo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za činidbu pa se ne uzima u vrijednost prilikom utvrđivanja vrijednosti predmeta spora.

7.2. Vrijednost predmeta spora računa se samo prema vrijednosti zahtjeva za činidbu, koja u ovome predmetu iznosi 212,00 eura (jednako i VSRH Revr 475/08-2 od 27.10.2008., VSRH Rev-1625/01-2 od 6. veljače 2002., VSRH Rev 774/05-2 od 13.12.2005., VSRH Rev-1264/07-2 od 29. listopada 2008., Županijski sud u Varaždinu, GŽ-286/2024-2 od 15. svibnja 2024., Županijski sud Zagrebu, GŽ-4623/2023-2 od 16. travnja 2024. te Županijski sud u Slavonskom Brodu, Stalna služba u Požegi, GŽ-1123/2025-3 od 16. siječnja 2026).

8. Prigovor zastare potraživanja nije osnovan.

8.1. U odnosu na deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnim pojedinim odredbi ugovora nije nastupila zastara jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi niti može zastarjeti (članak 328. ZOO).

8.2. Neosnovan je tuženikov prigovor zastare i u odnosu na kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva jer potraživanje tužitelja zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina prema odredbi članka 371. ZOO-a a kako se radi o restitucijskom zahtjevu temeljem odredbe članka 104. stavka 1. ZOO-a, u kojem slučaju zastara počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, odnosno u konkretnom slučaju od dana donošenja ove prvostupanjske presude, jer je ovom presudom utvrđena ništetnost dijela ugovorne odredbe članka 20. stavka 1. Ugovora o kreditu i to u točki „F“ te je tuženik obavezan na isplatu kako je to zatraženo i kao nesavjesni stjecatelj uz obvezu plaćanja zakonskih zateznih kamata od stjecanja do isplate.

8.3. Navedeno pravno shvaćanje izneseno je u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Rev-2245/17 od 20. veljače 2018., suglasno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice odjela od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF.

8.4. Jednako tako, Vrhovni sud Republike Hrvatske je na sjednici Građanskog odjela VSRH od 30. siječnja 2020. godine izrazio pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S obzirom da je tek u ovom parničnom postupku utvrđeno da je odredba članka 20. predmetnog Ugovora o kreditu ništetna, što znači da rok za restitucijski zahtjev tužitelja niti nije počeo teći, a sukladno odredbi članka 225. ZOO-a tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, sud je utvrdio da je prigovor zastare potraživanja neosnovan.

9. O prigovoru mjesne nenadležnosti koji je istaknuo tuženik u odgovoru na tužbu sud je odlučio raspravnim rješenjem od 10. lipnja 2026. (*Županijski sud u Sisku, GŽ-236/2023-4 od 3. travnja 2025., " ...prvostupanjski sud pogriješio što o prigovoru mjesne nenadležnosti nije odlučio rješenjem i to odmah nakon što je tuženica taj prigovor istaknula u odgovoru na tužbu, već je odlučio presudom (točka VI. izreke)"*).

9.1. Odredbom članka 70. stavka 1. ZPP propisano je da ako zakonom nije određena isključiva mjesna nadležnost suda stranke se mogu sporazumjeti da im u prvom stupnju sudi sud koji nije mjesno nadležan uz uvjet da je isti stvarno nadležan. Stavkom 3. istog članka propisano je da sporazum važi samo ako je pismeno

sastavljen i ako se tiče određenog spora ili više sporova koji proistječu iz određenog pravnog odnosa te stavkom 5. da isprave o sporazumu tužitelj mora priložiti uz tužbu.

9.2. Iz odredbe članka 18. spornog Ugovora proizlazi da su stranke prilikom sklapanja istoga, za slučaj sporova proizašlih iz tog ugovora, ugovorile nadležnost suda u mjestu sjedišta kreditora, ovdje tuženika, u Zagrebu. Po ocjeni ovog suda takva ugovorna klauzula je nepoštena odredba ugovora jer se radi o unaprijed formuliranoj ugovornoj odredbi o kojoj ugovorne stranke nisu posebno pregovarale.

9.3. U slučaju da je ugovorna odredba o prorogaciji mjesne nadležnosti u mjestu sjedišta tuženika, odnosno suda u Zagrebu, nepoštena i ništetna, nadležnost za suđenje u postupku treba se procjenjivati prema pravilima Zakona o parničnom postupku, i to čl. 46., 48. i 59. ZPP-a.

9.4. Prema odredbi čl. 46. st. 1. ZPP-a ako zakonom nije određena isključiva mjesna nadležnost kojega drugog suda, za suđenje je nadležan sud koji je općemjesno nadležan za tuženika, dok je odredbom čl. 48. st. 1. ZPP-a propisano da je za suđenje u sporovima protiv pravnih osoba općemjesno nadležan sud na čijem se području nalazi njihovo registrirano sjedište. Prema tome, u konkretnom slučaju, neovisno o čl. 18. Ugovora o kreditu kojim je ugovorena mjesna nadležnost suda u Zagrebu, mjesno nadležan je Općinski građanski sud u Zagrebu.

9.5. Prema pravilima o izberivoj mjesnoj nadležnosti, odnosno prema mjestu u kojem se nalazi poslovna jedinica pravne osobe iz čl. 59. ZPP-a pored suda općemjesne nadležnosti nadležan je i sud na čijem području se nalazi poslovna jedinica pravne osobe, ako spor nastane u povodu djelatnosti te poslovne jedinice. U konkretnom slučaju, obzirom na činjeničnu osnovu predmetne tužbe i sadržaj tužbenog zahtjeva treba se smatrati da je spor nastao u povodu djelatnosti podružnice kao poslovne jedinice koja je predmetni Ugovor o kreditu sklopila (Podružnica Nova Gradiška) pa je tužitelj temeljem odredbe čl. 59. ZPP-a bio ovlašten tužbu podnijeti Općinskom sudu u Slavonskom Brodu (Županijski sud u Varaždinu, GŽ-838/2025-2 od 13. svibnja 2026.).

9.6. Na navedene okolnosti sud je saslušao tužitelja na ročištu održanom 10. lipnja 2026. Iz iskaza tuženika proizlazi da je cijeli ugovor pripremila banka, a on ga je samo potpisao. Njemu je bilo važno koliki iznos novca može dobiti i kolika će mu biti rata. Vjerovao je banci i njezinim djelatnicima da će mu dati ono što je najpovoljnije za njega. Ne sjeća se da bi ga itko upozorio da će u slučaju spora s bankom morati putovati u Zagreb jer on to ne bih prihvatio ili bi barem pokušao o tome pregovarati. Za njega bi to bilo nezgodno jer je starije dobi i nije financijski u mogućnosti putovati u Zagreb na sudska ročišta. U vrijeme kada je podigao kredit, bio je zaposlen u Općinskom sudu u Slavonskom Brodu, a sada je umirovljenik. Ako bi morao putovati u Zagreb na sudska ročišta tužbu ne bi ni podnosio zbog zdravstvenog stanja i materijalnog stanja jer je sada u mirovini.

9.7. Odredbom članka 55. stavkom 1. Zakona o zaštiti potrošača koji je sada na snazi, određeno je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a identično je bilo određeno i člankom 87. stavkom 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu. Svrha proglašenja ugovorene odredbe nepoštenom, pa stoga i nišetnom u postupku zaštite potrošača od nepoštenih odredaba je da potrošač stekne pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa.

9.8. Slijedom navedenoga, kako se radi o tipskom ugovoru koji je u cijelosti pripremila banka bez mogućnosti pregovaranja o istoj i koja je kao takva nametnuta tužitelju, ista je nepoštena i ništetna, a u takvim konkretnim okolnostima tužitelj koji ima prebivalište u Slavonskom Brodu, dok se podružnica kao poslovna jedinica koja je

predmetni Ugovor o kreditu sklopila (Podružnica Nova Gradiška) nalazi na području mjesne i stvarne nadležnosti ovoga suda pravilno je podnio predmetnu tužbu pred prvostupanjskim sudom u Slavonskom Brodu kao mjesno nadležnom sudu za postupanje u ovom postupku, stoga je odlučeno kao u izreci raspravnog rješenja ovoga suda od 10. lipnja 2026.

10. Teret dokazivanja činjenice da se o odredbi članka 20 Ugovora pregovaralo je na tuženiku prema odredbi članka 81. stavka. 4. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03. u daljnjem tekstu: ZZP), važećeg u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, koji propisuje da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati, a tuženik svoje navode da su "...tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja ugovora, te su tužitelju odnosno klijentu stavljeni na uvid svi podaci i uvjeti kreditiranja te je tuženica postupala sukladno prisilnim propisima i pod nadzorom Hrvatske narodne banke.." tuženik u postupku nije dokazao.

10.1. Tuženik nije dokazao da se o spornim odredbama ugovora pregovaralo.

10.2. Iz iskaza tužitelja proizlazi da kada je došao u banku podnijeti zahtjev za kredit, u banci su mu sve obračunali, odnosno rekli su mu koji iznos kredita može dobiti. On je sve svoje ispoštovao, nije bilo govora o nikakvoj naknadi, nitko mu nije rekao da će to naplatiti i koliko ona iznosi. Kredit je podigao za adaptaciju kuće. Ugovor je pripremila banka, kamate su bila određene od strane banke i to je prihvatio. Cijeli ugovor je pripremila banka, on ga je samo potpisao. Bilo mu je važno koliki iznos novca može dobiti i kolika će mu biti rata. Vjerovao je banci i njezinim djelatnicima da će mu dati ono što je najpovoljnije za njega. Ne sjeća se da ga je itko upozorio da će u slučaju spora s bankom morati putovati u Zagreb jer to ne bi prihvatio ili bi barem pokušao o tome pregovarati. Za njega bi to bilo nezgodno jer je starije dobi i nije financijski u mogućnosti putovati u Zagreb na sudska ročišta. U vrijeme kada je podigao kredit, bio je zaposlen u Općinskom sudu u Slavonskom Brodu, a sada je umirovljenik. Ako bi morao putovati u Zagreb na sudska ročišta misli da tužbu ne bi ni podnosio zbog zdravstvenog stanja i materijalnog stanja jer je sada u mirovini. Iskaz tužitelja sud je ocijenio iskrenim jer je jasan, detaljan, nema proturječnosti i nejasnoća.

10.3. Cijeneći sadržaj predmetne ugovorne odredbe valja istaknuti da je ista lako uočljiva jer ju se može iščitati iz predmetnih ugovornih odredbi te da je istu moguće okarakterizirati i kao jasnu u smislu da nameće korisniku kredita podmirenje naknade, ali njezin sadržaj nije lako razumljiv u smislu Zakona o zaštiti potrošača.

10.4. Tužitelju prilikom zaključenja kreditnog ugovora nije na razumljivo obrazloženi način objašnjena takva pravna situacija niti su mu bili poznati svi parametri koje je banka cijenila prilikom eventualne realizacije takve naknade. Takav slijed je svakako utjecao na njegovu ekonomsku situaciju s obzirom da nije mogao u trenutku zaključenja ugovora imati saznanja koliko će ista iznositi, odnosno što de facto time podmiruje banci.

10.5. Kako ugovorne strane o tome nisu pojedinačno pregovarale, proizlazi posljedica da tužitelj kao potrošač jasno i nedvojbeno nije bio upoznat sa konkretnom obvezom prema banci kada govorimo o plaćanju naknade za zatvaranje kredita.

10.6. Dakle, u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03., dalje: ZZP/03), a za vrijeme njegovog izvršavanja bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/07., 125/07. i 79/09., dalje: ZZP). Prema mišljenju ovoga suda sporni dio odredbe članka 20. stavka 1 Ugovora ništetan je u smislu odredbi članka 81. i članka 87. stavka 1. ZZP i pozivom na odredbe članka 4. i članka 296. Zakona o obveznim odnosima

(„Narodne novine“: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO).

10.7. Iz odredbe članka 6. Ugovora je vidljivo da se radi o kreditu koji je ugovoren kao namjenski kredit za dovršenje kuće. Navedeno je u suglasnosti s iskazom tužitelja jer je sam tužitelj iskazao da mu je kredit bio potreban za adaptaciju kuće.

10.8. Iz utvrđenog činjeničnog stanja proizlazi da je tužitelj bio u ugovornom odnosu s tuženikom sa statusom potrošača u smislu odredbe članka 3. točka ZZP, jer je sklopio pravni posao s tuženikom, u svrhu koja nije namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

11. Tuženik je u odgovoru na tužbu sporio da je naknada od tužitelja doista naplaćena temeljem odredbe 20. stavka 1. točke F Ugovora navodeći da iz priložene potvrde nije jasno vidljivo po kojem je ugovoru naplaćen predmetni iznos, kao i kojeg datuma pa da se postavlja pitanje je li tužitelju ikada naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtijeva po predmetnom ugovoru o kreditu. Prije svega treba reći da tužitelj nije dostavio nikakvu potvrdu, nego je isti uz tužbu i presliku Ugovora dostavio presliku Otplatne tablice tuženika u kojoj je, suprotno navodima tuženika, jasno vidljivo da je naknada naplaćena 31. listopada 2003. u iznosu 212,00 eura. U otplatnoj tablici vidljivo je da se radi o kreditu koji je plasirala banka tužitelju Juri Peharu u iznosu 10.600,00 eura što sve potvrđuje da se radi o predmetnom ugovoru o kreditu, a da su navodi tuženika paušalno istaknuti i neosnovani.

12. Visina naplaćene naknade vidljiva je iz iste Otplatne tablice priložene uz tužbu i na str. 11 spisa predmeta.

13. Ocjenom navedenih dokaza, povezujući iskaz tužitelja (u kojem navodi da je Ugovor je pripremila banka, kamate su bila određene od strane banke i to je prihvatio. cijeli ugovor pripremila banka, da ga je on ga je samo potpisao jer je vjerovao banci i njezinim djelatnicima da će mu dati ono što je najpovoljnije za njega) sa sadržajem članka 20. stavka 1. točke F Ugovora o kreditu prema kojoj se tužitelj obvezuje platiti naknade tuženiku, sud je utvrdio da tužitelj od strane tuženika nije bio informiran o krajnjoj svrsi navedenih naknada pa tako i ulazne naknade, a tuženik da je trebao tužitelju obrazložiti koja je svrha i što čini ovu naknadu, odnosno na čemu tuženik temelji osnovanost potraživanja ugovorene naknade u naznačenoj visini te se na taj način uvjeriti da bi tužitelj pristao na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora.

14. Prema mišljenju ovoga suda sporni dio odredbe članka 20. stavka 1. Ugovora ništetan je u smislu odredbi članka 96. i članka 102. stavka 1. ZZP i pozivom na odredbe članka 4. i članka 296. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO).

14.1. Prema odredbi članka 96. stavka 1. ZZP, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema odredbi stavka 2. istoga članka, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

14.2. Sud smatra da je u konkretnom slučaju dopušteno provoditi test poštenja ugovorne odredbe o naknadi. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba

poštena treba uzeti u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora kao i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora. Imajući u vidu činjenicu da je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude, ostale ugovorne odredbe, a posebice one o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, za koje je u postupcima vođenim u predmetima zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđeno da su nepoštena i time ništeta, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o ulaznoj naknadi niti oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

14.3. Valja ukazati da je Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. "ulaznoj naknadi" odgovorio na prethodno pitanje koje glasi:

„3. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.“

14.4. Pojedine odredbe direktive se ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

14.5. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

14.6. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP/03 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive, podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

14.7. Kako se o odredbi o plaćanju tzv. "ulazne naknade" odnosno naknade za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade) te obzirom da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade), sud je odlučio kao pod točkom I. izreke presude.

15. Prema odredbi članka 104. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08, 125/11) koji je važio u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, u slučaju ništavosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što

je ispunjeno protivu vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

15.1. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., u daljnjem tekstu: ZOO), važećeg u vrijeme kada se vraćanje traži. Tužitelj ima pravo na zateznu kamatu od dana kada su izvršena plaćanja temeljem nepoštene ugovorne odredbe temeljem čl. 1115. ZOO-a po stopi propisanoj člankom 29. stavkom 2. ZOO-a.

15.2. Kako je odredba o naknadi za zatvaranje kredita iz članka 20. stavka 1. točke F Ugovora nepoštena, to je tuženik, kao nepošteni stjecatelj dužan platiti i zatezne kamate na iznos koji je nepošteno stekao od dana stjecanja primjenom članka 1115. ZOO-a, s obzirom da se tuženik koji je stekao navedeni novčani iznos temeljem ništetnih odredaba koje je unio u sadržaj Ugovora mora smatrati nepoštenim stjecateljem. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom II. izreke presude.

15.3. Kako je ranije navedeno, zastara restitucijskog zahtjeva s osnova nepoštene odredbe o tzv. izlaznoj naknadi teče od pravomoćnosti ove presude kojom je utvrđena njezina ništetnost pa kako je tužba podnesena sudu 17. ožujka 2026. to je istaknuti prigovor zastare neosnovan.

15.4. Treba napomenuti da je Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovni broj GŽ-2761/20 izrazio stav da se tuženik ne može s uspjehom pozivati na poštenje, a niti na zaključak Vrhovnog suda RH poslovni broj Su-IV-22/04 od 5. ožujka 2004. jer je ZZP lex specialis u odnosu na ZOO.

16. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. ZPP u vezi sa odredbom članka 155 ZPP. Trošak postupka je odmjeran u skladu sa vrijednosti predmeta spora koja iznosi 212,00 eura i Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 138/2023. dalje: Tarifa) u skladu sa odredbom Tbr. 52. toč. 3. Tarife vodeći računa o odredbi članka 155. ZPP. Vrijednost boda utvrđena je primjenom odredbe Tbr. 54. Tarife (1bod=2eura).

16.1. Tužitelj zastupan po punomoćniku, odvjetniku je sukladno odredbi članka 164. stavka 3. ZPP na ročištu za glavnu raspravu održanom 10. lipnja 2026. popisao trošak u ukupnom iznosu od 931,55 eura, a tuženik je popisao trošak u odgovoru na tužbu u iznosu 250,00 eura za sastav odgovora na tužbu i u podnesku od 7. srpnja 2026. u iznosu 250,00 eura za sastav podneska. Trošak sastava podneska zatražen je protivno odredbi članka 164. stavka 3. ZPP, a zahtjev tuženika kao stranke koja nije uspjela u sporu sud je odbio kao neosnovan u točki V. izreke presude temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP.

16.2. Tužitelju je uz primjenu odredbi članaka 151. i 155. ZPP-a dosuđena naknada za sastav tužbe u iznosu 50,00 eura (Tbr. 7. toč. 1 Tarife, 25 bodova), za sastav obrazloženog podneska od 28. travnja 2026. u iznosu 50,00 eura (Tbr. 8 toč. 1 Tarife, 25 bodova), zastupanja po punomoćniku, odvjetniku na pripremnom ročištu i ročištua za glavnu raspravu održanom 10. lipnja 2026. u iznosu 50,00 eura (Tbr. 9 toč. 1 Tarife, 25 bodova), pristup ročištu za objavu presude 22. srpnja 2026. u iznosu 25,00 eura (Tbr. 9 toč. 3. Tarife, 50% nagrade) što ukupno iznosi 175,00 eura, uvećano za PDV u iznosu 43,75 eura (Tbr.46), ukupno iznosi 218,75 eura.

16.3. Navedenom iznosu od 218,75 eura treba dodati trošak plaćene sudske pristojbe za tužbu u iznosu 26,55 eura i trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu 30,00 eura te pa je tužitelju ukupno dosuđen trošak postupka u iznosu 275,30 eura. U preostalom dijelu, za iznos od 656,25 eura zahtjev tužitelja je odbijen kao neosnovan

jer je previsoko postavljen odmjeravanjem troškova prema Vps od 1.500,13 eura, premda je vps utvrđen u iznosu 212,00 eura.

16.4. Prema odredbi članka 151. stavka 3. ZPP na dosuđeni iznos troškova parničnog postupka kamate teku od dana donošenja presude 22. srpnja 2026. do isplate po stopi iz članka 29. stavka 2. ZOO.

17. Slijedom navedenoga, odlučeno je kao u izreci.

Slavonski Brod, 22. srpnja 2026.

Sutkinja

Marina Smaić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi u 3 (tri) istovjetna primjerka, putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud (članak 348. Zakona o parničnom postupku).

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti neposredno u sudu istoga dana (članak 335. Zakona o parničnom postupku).

O tome obavijest:

1. Tužitelj po punomoćniku Krešimiru Bogdanu, odvjetniku u Slavonskom Brodu,
2. Tuženik po punomoćnicima u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri d.o.o., Zagreb.

Broj zapisa: **9-3088b-18e3e**

Kontrolni broj: **08f05-8ef80-74886**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.